

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 30411

гр. София, 30.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
закрито заседание на 30.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

като разглежда дело номер **9372** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Образувано е по жалба, подадена от Т. М. Н. от [населено място], подадена чрез адв. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-003670/17.07.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

С жалбата съдът е сезиран и с искане да бъде постановено спиране на изпълнението на оспорената в настоящото производство заповед.

Административен съд София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е основателно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл. 166, ал. 4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на

ОСС на ВАС.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

Безспорно всяко предварително изпълнение на административен акт може да причини неудобства и да засегне законни права и интереси на адресата. Действително, по силата на закон допуснатото незабавно изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, но дали с него в случая е постигната тази защита е въпрос, на който следва да бъде даден отговор съобразно установените по делото факти.

По своята правна природа ПАМ е средство за защита на права и законни интереси на други правни субекти, държавата и обществото. В случая допуснатото по закон предварително изпълнение на заповедта не постига реалният ефект на предварителното изпълнение. Допуснатото от закона предварително изпълнение не съдържа законова презумпция за непогрешимост, за избягване на несъразмерност с конкретната ситуация и несъизмеримост на вредите с целите на издадения административен акт.

В случая е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", б. "гг" от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, затова че управлява собствен лек автомобил, който към момента на проверката е със служебно прекратена регистрация, поради липса на застраховка "Гражданска отговорност".

В случая от представените по преписката доказателства не се обосновава необходимост от предварително изпълнение на ПАМ за постигане на нито една от преследваните от закона цели. Оспорената заповед, както и предхождащия я АУАН са издадени за това, че на 14.07.2026 г., около 16:07 часа лицето е управлявал товарен автомобил без да е сключил задължителната застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". Още в деня на установяване на нарушението, жалбоподателят е сключил задължителната застраховка – основание за служебно възстановяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ по временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя би изпълнила типичните за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Процесното нарушение е незабавно отстранено ex lege, с оглед нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност", което сочи на необоснованост на предварителното изпълнение. Съгласно императивните тълкувателни постановки на практиката на СЕС, доколкото прилагането на принудителните административни мерки предшества налагането на административни наказания, то не следва да бъде позволено и да се допуска тяхното предварително изпълнение. Следователно, налице е отстраняване на нарушението със своевременно предприети действия за привеждане в съответствие с изискванията на закона.

В реда на изложеното съдът съобрази и Решение на СЕС по дело C-605/23 от 03.07.2025 г., макар постановено по друг материален закон, в което е прието, че съдебният контрол, упражняван в рамките на искане за спиране на предварително изпълнение на принудителна административна мярка с наказателен характер, не може да се ограничава само до наличието на значителни или трудно поправими вреди, които би причинило това предварително изпълнение, като изключва всякаква възможност сезираният с това искане съд да прецени дали то е обосновано от правна и фактическа страна с доводи, които на пръв поглед могат да разкрият незаконосъобразността на разглежданата мярка (съображения по т. 48, 49, 54, 55).

Изпълнението на мярката води до фактическо лишаване на жалбоподателя от възможността да управлява моторно превозно средство, което засяга пряко правото му на придвижване и възможността му да изпълнява служебните си задължения.

Тези последици надхвърлят обичайните неблагоприятни ефекти от изпълнението на административен акт и имат характер на значителна и трудно поправима вреда, доколкото не могат да бъдат напълно компенсирани при евентуална последваща отмяна на заповедта.

Видно от данните по делото непосредствено след извършената проверка жалбоподателят е сключил задължителна застраховка "Гражданска отговорност" и макар и горното обстоятелство да има отношение по съществото на спора, съдът намира, че не се установяват данни, които да сочат, че спирането на изпълнението на заповедта би застрашило особено важен обществен интерес. Наложена принудителна административна мярка не е във връзка с настъпило пътнотранспортно произшествие, нито с конкретни данни за застрашаване на живота или здравето на други участници в движението. Отпадането на действието на мярката за времето на съдебния контрол не препятства постигането на целите на закона.

При това положение съдът намира, че към настоящия момент частният интерес от спиране на изпълнението на оспорената заповед надделява над обществения интерес от незабавното й прилагане, поради което искането за спиране следва да бъде уважено.

По тези съображения искането по чл. 166 АПК е основателно и следва да бъде уважено, като предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде спряно до произнасянето на съда с влязъл в сила съдебен акт.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд-София град, III отделение, 44 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003670/17.07.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на Т. М. Н. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б "з", подб. „гг“ от ЗДвП, до произнасянето на съда с влязъл в сила съдебен акт.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: